

Mà Bây Giờ Hai Đứa Chia Tay

Có một thời bạn tôi dạy học trên Đà Lạt.
Bạn có quê Nha Trang...Đà Lạt quê của vợ.
Anh yêu thương thành phố đó,
anh hôn vợ là hôn núi hôn rừng...

Những cánh rừng xanh!
Những con chim đại bàng
đang cánh ra che thành phố mát
Thành Phố Đà Lạt!

Tôi vào Cải Tạo...anh đi dạy học lưu dung
Nước mắt anh hai dòng:
"Mình tội gì mà nó dung nó thứ?"
Bốn năm sau, anh vượt biển, thành công!

Anh và người bạn lòng
đều đi tới Mỹ
Ba đứa con anh bé tí...
lớn lên trên quê người nhớ cái thuở được Mẹ Bế Ba Bồng...

Tất cả đều nhớ về Núi Sông
Một Dãy Sơn Hà Gấm Vóc!
Anh không giấu tôi có nhiều lần anh bật khóc:
Đà Lạt Ơi Yêu Hơn Nha Trang!

Anh gặp tôi ở Mỹ anh có ngỡ ngàng:
"Toa ở tù ra toa vẫn như ngày xưa!".
Chúng tôi tưởng mình đang trên Đà Lạt
Những cây thông ở Los Angeles dễ thương sao!

*

Thời gian trôi qua thật mau
Mà không phủ lấp được gì quá khứ!
Anh dẫn tôi đi xem nơi ăn chốn ở
của người xưa...mờ ảo trong rừng!

Anh chọn lựa nơi vợ chồng anh dung thân
Anh nói với tôi: "Moa nặng tình Đà Lạt".
Nhiều lần anh làm tôi khát
Những giọt sương Đà Lạt long lanh...

Tôi không thể viết nhanh
Một Bài Thơ Mới Bắt Đầu Mở!
Hai đứa tôi, anh và tôi, nhiều năm từng ở đó
Đà Lạt xưa...Nguồn Suối Của Tình Yêu!

*Tôi hẹn với lòng tôi sẽ để một buổi chiều
có một bài thơ cho Đà Lạt
đắm tràn nước mắt...
Mà bây giờ...hai đứa chia tay!*

Trần Vấn Lệ